

спяше дори до друго-то изгрѣванье сълнечно, и все така проводяше дни-ты свои.

Но знаете ли, что ся случи послѣ? Когато беше той на двадесять и четыре годинѣ, случися еднѣ ношѣ въ кѣщѣ-тѣ му пожарѣ съ таково голѣмо стремленіе и скоростъ, чтото едва можа господство му да пристигне да скокне отъ прозореца само съ ношно-то си облѣкло. Въ единѣ чясъ всичко-то му иманье станѣ на пепель, и ето ти го сиромахѣ, беспомощенѣ и безѣ да знае, на что да ся захване. Зачтото, както ви казахѣ, не бѣ научилѣ никога нѣчто, съ което да може да ся поминува; а срамяшешя да проси тамѣ, гдѣ другѣ пѣтъ бѣ живѣлъ толкова богато и роскошно: и така отыде въ едно село, и поиска да ся хване ратай у одного селачя, само колко да преживѣе. Но отъ какѣ поработешя само три четверти отъ чяса, или доклѣ да идешя въ нѣкое близно село, падаше уморенѣ; затова селачѣ-тѣ, като видѣ, че не ще може да му върши работѣ, распѣди го, защото беше много слабѣ: истина той имашя и рѣцѣ и нозѣ, но почти не служяхѣ ни на что. Найпослѣ му не останѣ другѣ способѣ, освѣнѣ да присѣди при пѣтищата и да проси хлѣбѣ отъ тѣхѣ, кои преминуватѣ. Имайте всякога, дѣца мои, неговый примѣрѣ на память, и помнѣте слѣдующе-то изреченіе:

Праздность убива, а работенье храни.